

Modsetsningsforhold mellem, hvad der er oplyst i denne Kontrakt, og hvad jeg har fremhævet.

Samuelson: Jeg har nogle ganske korte Bemærkninger at gøre til enkelte af de højtærede Ministre, som de saaledes ville kunne faa Lejlighed til at svare paa i Morgen. Det skal blive ganske kort. Jeg skal først henvende mig til den højtærede Forsvarsminister. Det drejer sig om et Erstatningskrav fra en fattig Fisker fra Aarhus. Det var under Skoleskibet „Ingolf“s Besøg i Aarhus i Slutningen af August, at det under Manøvreringen i Havnen væltede et Hyttefad med 10 Snese Fisk. Der skete da det, at Manden klagede over dette og ønskede Erstatning for disse 10 Snese Rødspætter. Han blev kaldt om Bord paa Fiskeriinspektionsskibet „Krieger“, og Lederen af dette Skib sagde til ham, at han havde nok indgivet Bæretning til Bladet „Demokraten“, og det skulde han være sig for, for det var ikke heldigt, at han havde Forbindelse med det. Men vedkommende Fiskehandler, Laursen, indsendte Begering til Marineministeren og anmodede om en Erstatning paa 30 Kr. Han modtog saa et Svar, saalydende: „I Anledning af Deres Andragende af 7. September til Marineministeriet om at faa tilstaaet 30 Kr. som Erstatning for et Dem af Skonnerten „Ingolf“ paaført Tab, har jeg nu forhandlet med Chefen for nævnte Skonnert for at opnaa hans Billigelse til at yde Dem Erstatningen til Trods for, at De intet som helst retsligt Krav kan have derpaa. Da imidlertid Kommandøren fraaader at lade Staten betale, hvor Erstatningskravet mangler retslig Begrundelse, maa jeg desværre afgøre Sagen ved at afvise Deres Anmodning om Godtgørelse“. Jeg vil gerne indtrængende anmode den højtærede Marineminister om, at han, selv om her maaske ikke kan være Tale om noget retsligt Krav, men man dog indrømmer, at der her er et moralsk Krav, yder vedkommende denne Erstatning paa 30 Kr. Manden er fattig og har ikke godt Raad til dette Tab.

Jeg har dernæst en lille Henvendelse til den højtærede Finansminister. Jeg har i Dag indbragt et Andragende for de 4 Eters Pensionister og Enker, som ere pensionerede efter den gamle Pensionslov. Jeg vil gerne henstille til den højtærede Minister, at disse kunde faa deres Pension forhøjet i Overensstemmelse med den nu gældende Pensionslov. I det hele taget henstiller jeg til den højtærede Minister,

om det ikke var betimeligt at tage Pensionsloven op til fornyet Overvejelse, da den absolut er forældet. Dette gælder specielt for Statsbanernes timelønnede og daglønnede Arbejdere, idet man for disses Vedkommende kun beregner 1,200 Kr. som pensionsgivende, altsaa i Pension giver Brøkdelen deraf, medens selve deres Løn er stegen betydeligt.

En sidste Henstilling har jeg at gøre til den højtærede Kultusminister i Anledning af Cirkulæret om Faners Medtagelse ved Begravelser, idet der er delte Opfattelser angaaende dette. Det ærede Medlem fra Kolding (Laursen) har i Dag udtalt sig i Retning af, at Cirkulæret ingen som helst Betydning har, og at Spørgsmaalet om, hvorvidt Fagforeninger kunne medtage deres Faner, ikke kunde afgøres ved dette Cirkulære, da det dog alligevel skulde afgøres af hver enkelt Præst. Jeg vil gerne spørge den højtærede Minister, om dette Cirkulære ikke ophæver det tidligere Cirkulære af 1871 eller 1873, thi hvis dette er Tilfældet, kan jeg ikke se rettere, end at Forholdet bliver forandret. Der er ganske vist en kedelig Ting i dette Cirkulære. Det siger: „I øvrigt ville Præsterne vedblivende kunne kræve, at Tilladelse til Faners Medtagelse søges hos dem i betimelig Tid, forinden Begravelsen foretages, senest Dagen forud.“ Det er noget, som ikke har været Tilfældet tidligere. Man har mødt med Fanerne uden at anmelde det Dagen forud. Cirkulæret er altsaa nærmest gaaet i modsat Retning af, hvad der kunde ønskes. Jeg vilde gerne lægge noget mere ind i Cirkulæret, idet Ministeriet udtrykkelig udtaler deri, at Ministeriet ikke kan anse det for stemmende med den Udvikling, som i Nutiden er foregaaet paa dette Omraade; og derfor heller ikke med Kirkens Tarv, at Præsten modsætter sig Medtagelsen af Faner, f. Eks. Vaabenbrødrenes, Forsvarsbrødrenes, Fagforeningers eller andre Foreningers. Deri siger Ministeren, forekommer det i alt Fald mig, naar der ikke skal lægges nogen Fortolkning ind deri, at disse Foreninger have Ret til at møde med deres Faner ved Begravelser. Men hvis man saa i den lille Passus om, at Præsterne skulde give Tilladelsen, ser en Tilkendegivelse af, at de ogsaa kunne nægte en saadan Fanes Medtagelse ved en Begravelse, saa ere vi jo ikke komne et Skridt videre ved dette Cirkulære, end vi tidligere vare. Dette Spørgsmaals Besvarelse har stor Betydning for at undgaa disse kedelige Tilfælde, hvor en Sørgekare staar ved en Kiste og skal diskutere med en Præst om, hvorvidt en Fane maa have Lov